

הכריש / טולסטוי

בחופשת הקיץ יצאנו לשיט עם אבא. הספינה שלנו עגנה ליד יבשת אפריקה. היה זה יום נאה. בערב חדרה רוח חמה שְׁלֵהֲטָה כְּמוֹ תַנּוּר. רב החובל קרא לכל הילדים שעל הספינה לקפוץ למים הקרירים. קפצנו למים והתחלנו להתחרות בשחייה בים הפתוח.

פתאום נשמע קול קורא מעל הסיפון: "כריש! כריש!" מרחוק ראו המלחים את גבה של המפלצת הימית. הכריש התקדם ישר לעברנו. "חזרו! חזרו! כריש מתקרב!" צעקו המלחים, אך אנו לא שמענו את צעקות המלחים, והוספנו לשחות במים. המלחים הורידו סירה, קפצו לתוכה ושטו בכל הכוח לעברנו. אך הכריש כבר היה קרוב מאוד. לפתע ראינו את הכריש. נבהלנו, והתחלנו לצעוק: "הצילו, הצילו!" התוֹתֵקֵן שעל הספינה קפץ ממקומו, רץ לעבר התותח וירה לכיוון הכריש. לא יכולנו לראות מה קרה לכריש, מפני שעשן רב כיסה את פני הים. כְּשֶׁנִּתְפָּזֵר העשן, פרצה קריאת שמחה מפני המלחים. כולנו ראינו את גופו של הכריש צף על פני המים, וְהִבְנוּ שהוא נפגע. סירת המלחים קרבה אלינו, אספה אותנו והביאה אותנו מבוהלים ושמחים לספינה.